

Robert Vannoy , Podstawy proroctw biblijnych, Wykład 13a,

IX, Hermeneutyczne zasady interpretacji pism prorockich

A. 1. Hermeneutyczne zasady interpretacji pism proroczych

W zeszłym tygodniu zaczynaliśmy dyskusję na temat rzymskiej cyfry IX., „Hermeneutyczne zasady interpretacji pism proroczych”. Omówiliśmy A. 1., czyli: „Cel przepowiadania”. Myślę, że to ważne nie tylko dla czasów, w których prorocy głosili orędzie, ale także dla nas. Proroctwo nie ma na celu po prostu zaspokojenia apetytu, który prawie każdy ma na poznanie tego, co wydarzy się w przyszłości. Jest to coś, co jest dane w kontekście celowego działania Boga w historii, ostatecznie wskazując na okres spełnienia, kiedy Chrystus powróci i jak to wpłynie na nasze obecne życie; to jest rzecz podstawowa.

2. Przepowiadanie proroctw i pisanie historii

Numer 2. to „Przepowiadanie proroctw i pisanie historii”. Myślę, że istnieją dwa powszechne, ale błędne koncepcje dotyczące natury związku między przepowiadaniem proroctw a pisanie historii, i mówię tam o przepowiadaniu proroctw i pisanie historii jako gatunkach literackich. Te błędne poglądy wynikają z tego, że często nie dostrzega się rozróżnienia w formie literackiej między dyskursem proroczym a dyskursem historycznym. Niektórzy ludzie postrzegają proroctwo prorocze jako fascynującą formę pisarstwa historycznego i jest to typowy pogląd krytycznej szkoły myślenia, która tak naprawdę nie akceptuje istnienia czegoś takiego jak prawdziwe proroctwo prognostyczne, ale raczej postrzega je jako urzekającą formę pismo historyczne powstałe po wydarzeniach, które opisuje. Innymi słowy, jest to historia pisana po wydarzeniu.

A. Proroctwo nie jest historią: bardziej enigmatyczny charakter   Jeśli zajrzysz do swoich cytatów na stronie 21, Mickelsen w swoim tomie *Interpretacja Biblii* mówi o tym i mówi: „ale proroctwo nie jest historią napisaną po wydarzeniu. Zwykłym pismom historycznym w Biblii brakuje enigmatycznego charakteru proroctw. Charakteryzuje się

traktowaniem szczegółów i ich podporządkowaniem podstawowym wydarzeniom w pewnego rodzaju układzie chronologicznym. Kontrastuje to z proroczymi narracjami, które dotyczą przyszłych rzeczywistości. Te rzeczywistości są przedstawiane jako ważne szczegóły, ale szczegóły podrzędne nie są przedstawiane w rozwiniętych sekwencjach czasowych lub spójnych ciągach myśli. Każdy człowiek, który potrafiłby pisać historię w formie hebrajskich proroctw, musiałby zapomnieć połowę tego, co wiedział, aby sprawiać wrażenie proroka. Ale sztuczność takiej taktyki z pewnością by się ujawniła”.

Myślę, że to, do czego zmierza Mickelsen, polega na tym, że jeśli porównasz biblijny dyskurs historyczny i dyskurs proroczy, znajdziesz w proroctwach enigmatyczny charakter. W dyskursie historycznym masz wszystkie te szczegóły, które są ułożone w uporządkowany, synchroniczny sposób. W proroctwie nie dostajesz wszystkich szczegółów, dostajesz kilka z nich. Ale nie masz wystarczająco dużo, aby uzyskać pełny obraz, i jest różnica między dyskursem proroczym a dyskursem historycznym. Widzisz, Mickelsen zwraca uwagę na to, że charakter dyskursu proroczego różni się od charakteru dyskursu historycznego. Ma w sobie pewien enigmatyczny charakter. Nie ma tam wszystkich szczegółów. Nie jest to więc historia pisana po zdarzeniu, bo jak mówi, ktoś musiałby zapomnieć połowę tego, co wiedział, żeby pisać historię w formie przepowiedni.

B. Proroctwo prorocze to historia spisana wcześniej

Jest to więc jeden z dość powszechnych błędnych pomysłów, ale innym jest to, że proroctwo predykcyjne to wcześniej spisana historia. Nie chcę przez to powiedzieć, że kwestionuję zasadność przepowiadania proroctw jako faktycznego mówienia o tym, co ma się wydarzyć w przyszłości, ale patrzymy na charakter dyskursu. Dyskurs proroczy zwykle nie daje tak pełnego obrazu wydarzenia, jak dyskurs historyczny. W dyskursie historycznym masz wszystkie szczegóły, a w dyskursie proroczym nie; zamiast tego dostajesz tę enigmatyczną postać. Ta enigmatyczność nie przekreśla rozpoznawalności spełnienia. Jeśli chodzi o urzeczywistnianie się, jest tego na tyle dużo, że kiedy dzieje się to, o czym mówi się z góry, można to rozpoznać. Masz wystarczająco dużo informacji,

aby zobaczyć spełnienie, kiedy to nastąpi. Jednakże, i tutaj należy zachować ostrożność, spełnienie może nadejść w sposób nie do końca przewidziany lub nieprzewidziany. Innymi słowy, kiedy nadejdzie spełnienie, mogą wystąpić pewne zwroty akcji i cechy, które mogą być zaskakujące.

C. Przykład Izajasza 9 i Mateusza 4   Pozwólcie, że podam tylko jedną ilustrację: jeśli spojrzycie na Izajasza 9, a następnie na Mateusza 4. W pierwszych wersetych 9 rozdziału Izajasza przeczytacie: „Jednak nie będzie już mroku dla tych, którzy byli w rozpacz; w przeszłości upokorzył ziemię Zabulona i ziemię Naftalego, ale w przyszłości uczci Galileę pogan drogą morską wzdłuż Jordanu. Ludzie chodzący w ciemności ujrzeli wielkie światło. Nad mieszkańcami krainy cienia śmierci zabłysło światło”. Teraz jest prorocze stwierdzenie. Przejdźmy teraz do Mt 4,12-16, gdzie czytamy: „Gdy Jezus usłyszał, że Jan został uwięziony, wrócił do Galilei. Opuściwszy Nazaret, udał się i zamieszkał w Kafarnaum nad jeziorem, na obszarze Zabulona i Neftalego, aby spełniło się słowo proroka Izajasza”. Potem pojawia się cytata z Izajasza 9:1 i 4. „W kraju Zabulona, kraju Neftalego, nad morzem, wzdłuż Jordanu, w Galilei pogan, ludzie żyjący w ciemności ujrzeli wielkie światło, nad mieszkańcami krainy cienia śmierci zabłysło światło. Od tego czasu Jezus zaczął głosić: „Nawracajcie się, bo bliskie jest królestwo niebieskie”.

Teraz, jeśli wrócisz do Izajasza 9, pojawi się on w kontekście części Izajasza, często nazywanej „Księgą Immanuela”. Rozpoczyna się w rozdziale 7 i biegnie do rozdziału 12. Historyczny kontekst przesłania, które Izajasz niósł w rozdziałach od 7 do 12, jest taki, że ówczesny król Judy, Achaz, był zagrożony atakiem ze strony koalicji królów z Królestwa Północnego i z Rezinu z Damaszku. I w związku z tą groźbą w rozdziale 7, Izajasz wychodzi i konfrontuje się z Achazem i mówi: „Nie bój się tych ludzi. To naprawdę się nie wydarzy. Zaufaj Panu”. Achaz nie ma żadnego interesu w pokładaniu ufności w Panu. Zamiast tego zawiera sojusz z Asyryjczykami. A jeśli się nad tym zastanowić, mamy Królestwo Północne na północ od Judy, Damaszek trochę dalej na północ, ale dalej na północ i zachód, a za nimi jest Assyria. Obchodzi ich więc i za nimi i

zawiera sojusz z Asyrią, która zapewnia ochronę przed zagrożeniem ze strony Pekacha z Samarii i Rezyana z Damaszku.

Oczywiście ten sojusz z Asyrią ostatecznie doprowadzi do upadku Asyrii, zdobycia Damaszku, potem Samarii i zagrożenia Judy. Doprowadziło to do wielu problemów, zarówno dla Izraela, jak i dla Judy. W rozdziale 9 Księgi Izajasza nakreślony jest bardzo mroczny obraz regionu na północ od Jeziora Galilejskiego. To właśnie region spustoszony przez asyryjskiego króla Tiglat- pilesera . Jeśli spojrzysz na 2 Królów 15:29, masz opis natarcia Tiglat- Pilesera i jest tam napisane: „W czasach Pekacha , króla Izraela”, który groził Achazowi, „Przybył Tiglat- Pileser, król Asyrii i zajął Ijon , Abel Bet- Maaka , Janoach , Kedesz i Chasor. Zdobył Gilead i Galileę wraz z całą ziemią Neftalego”. Jest to dokładnie ten obszar, który Izajasz opisuje w 9:1. „I zesłał lud do Asyrii”.

Tak więc nakreślono ciemny obraz tego obszaru na północ od Jeziora Galilejskiego, ale następnie Izajasz mówi w rozdziale 9, że w przyszłości na tym obszarze ciemność zostanie rozproszona przez wielkie światło. W rozdziale Izajasza 9 możesz się zastanawiać, czym jest to wielkie światło?

Werset 2: „Lud chodzący w ciemności w okolicy Zabulona i Neftalego ujrzał światłość wielką; nad mieszkańcami krainy cienia śmierci wzeszło światło”. Mógłbym powiedzieć, że w całym tym fragmencie dochodzisz do problemu interpretacyjnego związanego z użyciem hebrajskich czasów werbalnych. Wszystkie czasy są doskonałymi. Jeśli przejdiesz na przykład do miejsca, w którym rozwija się to dalej w wersecie 6, gdzie „narodziło się nam dziecko”, bardzo znany werset, „syn został nam dany”. To są czasy doskonałe. „Dziecię nam *się narodziło* , syn *został* nam dany”. Ale jest proroczo doskonały. To naprawdę powinno być tłumaczone jako przyszłość i cały ten fragment powinien być naprawdę tłumaczony jako przyszłość. Tak więc wielkie światło, które miało rozproszyć ciemność w tym regionie, zostało najebrane przez króla asyryjskiego w następstwie sojuszu Achaza z Asyryjczykami, ale działalność Jezusa w Galilei koncentruje się właśnie na tym regionie.

Ale widzicie, prorocstwo Izajasza nie zawiera wszystkich szczegółów. Nie

wypełnia wszystkich szczegółów. Kiedy Chrystus przychodzi, można powiedzieć, że tak, to pasuje, to wspaniały widok na daleką przyszłość i obraz pierwszego przyjścia Chrystusa. Ale widzisz ten „enigmatyczny charakter”, można powiedzieć, charakterystyczny dla dyskursu proroczego. Zwykle proroctwa i przepowiednie przed ich wypełnieniem mają zwykle enigmatyczny charakter. To właśnie odróżnia dyskurs proroczy od dyskursu historycznego. Tak więc proroctwo prorocze nie jest wcześniej spisana historia.

Ale tam nie zajmujesz się dyskursem historycznym głosem proroczym. To nie proroctwo prorocze. Moje uwagi dotyczą proroctw proroczych. Istnieją fragmenty Księgi Izajasza, takie jak rozdziały 36-39, w których dyskurs historyczny jest tak naprawdę dyskursem jak Księga Królów. We fragmentach Księgi Jeremiasza dyskurs przypomina Księgę Królów.

3. Progresywny charakter proroctw proroczych

W porządku, przejdźmy do punktu 3., „Progresywny charakter proroctw proroczych”. Myślę, że podobnie jak w przypadku objawienia w ogólności, tak samo w przypadku proroctw proroczych następuje stopniowe rozwijanie się i rozwój. Tak więc, w pewnych proroczych tematach, wraz z postępem objawienia, otrzymujecie coraz więcej informacji, coraz więcej wypełnionych szczegółów. Ten progresywny charakter proroctw proroczych daje nam więcej informacji. Jednak niejednoznaczność i enigmatyczny charakter proroctw nie są całkowicie eliminowane przez większą ilość materiału.

Przykładem tego może być antychryst. Obraz antychrysta rozwija się powoli. W miarę jak zdobywasz więcej informacji o tej osobie, obraz staje się pełniejszy, ale nie do tego stopnia, abyś miał pełny obraz. Tak więc, jak sądzę, masz wszystkie te błędne identyfikacje w historii interpretacji. W księdze Daniela 7 jest mowa o małym rogu. W kontekście sukcesji królestw są oni przedstawieni jako 4 bestie, a ten mały róg toczy wojnę ze świętymi. Wydaje się, że reprezentuje przywódcę przeciwnego Bogu i ludowi Bożemu. Ale nie dostajesz żadnego naprawdę jasnego i szczegółowego opisu tego, kim

jest ta osoba. W rozdziale 9 Daniela znajdujemy trochę więcej informacji, gdzie jest odniesienie do obrzydliwości spustoszenia, a w rozdziale 12 trochę więcej. Ale kiedy idziesz do Nowego Testamentu, w 2 Tesaloniczan 2:4, masz odniesienie do człowieka grzechu, który przedstawia się jako Bóg i zasiada w świątyni. Objawienie 13, jest bestia, która wydaje się być podobna do małego rogu z Daniela 7, więc zaczynasz łączyć fragmenty biblijne. Dostajesz coraz więcej informacji, ale nie na tyle, aby rozwiązać całą enigmatyczną postać. Ważną cechą przepowiadanego proroctwa jest progresywny charakter. Ale to nie eliminuje całkowicie enigmatycznego charakteru proroctw predykcyjnych.

4. Proroctwo prorocze ma swoją osobliwą perspektywę czasową

Numer 4., „Przepowiednie proroctwa mają swoją własną, szczególną perspektywę czasową”. W przeważającej części nie kładziecie dużego nacisku na precyzyjne informacje chronologiczne w proroctwach predykcyjnych. Jest kilka wyjątków, ale generalnie nie. Poza tym często wydaje się, że wiele wydarzeń jest przedstawionych w sposób, który wydaje się kompresować je do czegoś, co wydaje się być raczej krótkim okresem czasu. Niektórzy mówią o tym jako o proroczej perspektywie czasowej. Spójrz na swoje cytaty, strona 21, pod cytatami Louisa Berkhofa *Zasady interpretacji Biblii*. Mówi: „Element czasu jest raczej nieistotną wielkością u proroków. Chociaż oznaczenia czasu nie są całkowicie zbędne, ich liczba jest wyjątkowo mała. Prorocy upakowali wielkie wydarzenia w krótkim czasie, zbliżyli doniosłe wydarzenia do siebie w sensie czasowym i uchwycili je jednym spojrzeniem. Nazywa się to „perspektywą proroczą” lub, jak nazywa to Delitzsch, „skróceniem horyzontu proroka”. Być może słyszałeś o tym opisowym wyrażeniu. „Patrzyli w przyszłość tak, jak podróżnik patrzy na pasmo górskie w oddali. Wyobraża sobie, że jeden szczyt wznosi się tuż za drugim, podczas gdy w rzeczywistości dzieli je wiele mil”. Widzicie, że odnosi się to do „proroczej perspektywy dnia Pańskiego i podwójnego przyjścia do Chrystusa”. Myślę, że to zdjęcie jest pomocne. Jestem pewien, że widziałeś to, gdy podróżujesz i widzisz pasmo górskie, i wygląda na to, że są blisko siebie. Dochodzisz do szczytu jednego, a następny to długa

droga do przodu.

A. Przykład: Izajasz 61:1-2 i Łukasz 4 Spójrz na Izajasza 61:1 i 2 oraz jego cytat z Nowego Testamentu w Łukasza 4. W Izajaszu, 61:1 i 2, Izajasz mówi: „Duch suwerennego Pana spoczywa na mnie, bo Pan mnie namaścił, abym ubogim niósł dobrą nowinę. Posłał mnie, abym opatrzył rany o złamanych sercach, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie i więźniom wyzwolenie z ciemności, abym ogłosił rok łaski od Pana i dzień pomsty Boga naszego”. Właśnie na drugi wers chcę zwrócić waszą uwagę. Kiedy w Ewangelii Łukasza 4, Jezus czyta z tego w synagodze. Łk 4,16: „Udał się do Nazaretu, gdzie się wychował. A w dzień szabatu wszedł do synagogi, jak miał w zwyczaju. I wstał, żeby przeczytać. Podano mu zwój proroka Izajasza. Rozwinąwszy go, znalazł miejsce, gdzie było napisane” (a to jest Izajasz 61:1 i 2) „Duch Pański spoczywa na mnie, ponieważ mnie namaścił, abym ubogim niósł dobrą nowinę. Posłał mnie, abym ogłosił więźniom wolność, a niewidomym przejrzenie, a uciśnionych wypuścił na wolność, abym ogłosił rok łaski od Pana”. Zauważyłeś, że zatrzymuje się w połowie wersetu 2. Potem jest napisane: „Zwinął zwój, oddał go słudze i usiadł. Oczy wszystkich w synagodze były utkwione w Nim. Zaczął od powiedzenia im: „Dziś spełniły się te słowa Pisma, któreście słyszeli”. Zauważcie jednak, że nie przeczytał 2b Izajasza 61: „i dzień pomsty Boga naszego”. Dzień pomsty naszego Boga nie wypełnił się za jego dni. Miało się to spełnić podczas jego drugiego przyjścia. Innymi słowy, 61:1 i 2a wypełniły się podczas jego pierwszego przyjścia. Ale 61:2b nie miał się wypełnić aż do jego drugiego przyjścia. Ale jeśli czytasz Izajasza 61:1 i 2, wygląda na to, że te dwie rzeczy będą miały miejsce w bliskiej odległości w czasie. Między Izajasza 61:2a a 61:2b jest luka czasowa. Więc to skrócenie proroczego horyzontu jest czymś, o czym musisz pamiętać, kiedy masz do czynienia z prorokami. Mogą występować przerwy czasowe między parzystymi wyrażeniami, które składają się na jedno zdanie. Nie możesz tego wiedzieć z góry, chyba że masz informacje, które to wyjaśniają. Tak jak tutaj, możesz porównać Pismo Święte z Pismem Świętym i myślę, że to wyjaśnia sprawę.

Keil mówi, teraz nie mam tego w waszych cytatach: „Prorocy w Duchu widzą przyszłość tak, jakby była teraźniejszością; że dla ich ducha obrazy i konfiguracje

przyszłości jawią się jako terażniejszość, jako już rzeczywiste rzeczywistości. Wyjaśnia to nie tylko dominujące użycie tak zwanego proroczego doskonałego w dyskursie proroczym”. Mogą mówić o rzeczach w czasie idealnym, jakby to była zakończona czynność, ale jest to przyszłość, ponieważ widzą tę obecną rzeczywistość przyszłego spełnienia . „Ale także fakt, że porządek chronologiczny przepowiadanych wydarzeń schodzi na dalszy plan, prorocstwo przybiera tzw. charakter perspektywiczny”. Jest to więc kolejna cecha, o której należy pamiętać przy prorocztwach predykcyjnych, że perspektywa czasowa jest inna niż perspektywa czasowa, którą będziesz mieć w zapisach historycznych.

5. Przesłanie proroczych prorocztw może być sformułowane w kulturowo datowanej terminologii.

Przejdźmy do punktu 5. „Przesłanie prorocztwa proroczego może być sformułowane w kulturowo przestarzałej terminologii”. Jest to interesująca kwestia, ponieważ pojawia się wiele pytań interpretacyjnych, gdy masz do czynienia z rzeczywistymi prorocztwami. Myślę, że kiedy czytasz prorocztwa prorocze, zdajesz sobie sprawę, że prorocy rozmawiali ze swoimi współczesnymi, używając języka, wzorców myślowych i kontekstu kulturowego swoich czasów. Jak można się było spodziewać, używali języka i terminologii, które były odpowiednie dla ich czasów. Jeśli rozmawiają o transporcie, będą mówić o koniach, rydwanach, wielbłądach i małych statkach – tego rodzaju rzeczach, rodzajach transportu typowych dla tamtych czasów. Jeśli będą mówić o broni i uzbrojeniu, będą mówić o mieczach, tarczach, łukach, strzałach i procach. Jeśli będą mówić o środkach i sposobie oddawania czci, będą mówić językiem odzwierciedlającym nabożeństwa świątynne lub ofiary. Jeśli mówią o wydarzeniach światowych, które dotyczą innych narodów i ludów, będą mówić w kategoriach narodów, które otaczały Izrael w czasach, w których żyli: Moabu, Edomu, Egiptu, Babilonu, Asyrii i tak dalej.

A. Terminologia datowana kulturowo – podejście dosłowne Powiedziawszy to, kiedy

dochodzisz do jakiegokolwiek proroctwa prognostycznego, które używa terminologii datowanej kulturowo, pojawia się pytanie, jak rozumieć tę terminologię datowaną kulturowo. Co ty z tym robisz? Myślę, że istnieją trzy podstawowe sposoby, w jakie tłumacze radzili sobie z tą szczególną cechą proroctwa proroczego. Chcę o nich wspomnieć, a następnie wrócić i przyjrzeć się każdemu z nich bardziej szczegółowo. Pierwszym sposobem jest naleganie na dosłowne spełnienie, nawet w przypadku kulturowo przestarzałej terminologii, aż do szczegółów. Jeśli prorok w jakimś proroczym fragmencie mówi o koniach i rydwanach, to w czasie wypełnienia będą w to zaangażowane konie i rydwany. Jeśli mówi o łuku i strzałach, ta dokładnie broń zostanie użyta w czasie wypełnienia. Jeśli mówi o Moabie i Edomie, Moab i Edom będą zaangażowani w czasie wypełnienia.

Pozwolę sobie teraz na krótki komentarz. Wydaje mi się, że takie postępowanie nie uwzględnia w wystarczającym stopniu środowiska kulturowego proroka i ludzi, do których przemawiał. Gdyby przemawiał do swoich współczesnych i używał języka XX wieku, większość jego wypowiedzi byłaby niezrozumiała. Z pewnością broń wojenna, którą znamy, była nie do pomyślenia i niesłychana w czasach Izajasza lub kogokolwiek, o kim mówisz. To uczyniłoby jego przesłanie bez znaczenia dla ludzi, do których przemawiał. Wydaje mi się więc, że prorok przemawiał w sposób zrozumiały dla słuchaczy. Pytanie brzmi: co robimy z tego rodzaju kulturowo przestarzałą terminologią, kiedy patrzymy na czas spełnienia?

B. Znaczenie symboliczne – uduchowienie proroctwa Drugim podejściem przyjętym przez niektórych interpretatorów, w przeciwieństwie do nalegania na dosłowne wypełnienie się, jest stwierdzenie, że całe proroctwo ma znaczenie symboliczne. Nie lubię używać następującego słowa, ale myślę, że prawdopodobnie oddaje tę metodę lepiej niż jakiegokolwiek inne słowo, a jest to słowo „uduchowienie”. Innymi słowy, uduchawiasz proroctwo. Słowa nie są wtedy rozumiane w sensie fizycznym czy materialnym. Ale są postrzegane jako symbole duchowych rzeczywistości i sił duchowych. Teraz to trochę niejasne. Myślę, że musimy spojrzeć na fragment i zobaczyć,

jak to działa, aby dokładnie zrozumieć, co to znaczy, ale pamiętaj o tej drugiej kategorii. uduchowienie; jest symbolem rzeczywistości duchowych, opisanych kulturowo przestarzałą terminologią.

C. Poszukuję odpowiedników lub korespondencji

Trzecią kategorią jest to, że niektórzy tłumacze zajmują się terminologią przestarzałą kulturowo, szukając ekwiwalentów lub korespondencji. Innymi słowy, interpretatorzy tego podejścia zaakceptowaliby, że w dyskursie proroka występuje element języka symbolicznego, ale nie uduchowiają. Nadal postrzegają język jako odnoszący się do namacalnych materialnych rzeczywistości. Jeśli o łukach i strzałach mówi się w kategoriach broni, szukamy równoważności lub zgodności w momencie spełnienia. Szukamy czołgów i rakiet lub czegoś podobnego. Poszukuje się odpowiedników dla broni czasu, w którym przemawiali prorocy. Wrogowie ludu Bożego w czasach proroka zostaną zastąpieni przez późniejszych wrogów, którzy okupują odpowiednie terytorium. Patrzymy więc na Moaba i Edom. Moab i Edom zniknęły. Kto mieszka na tych terenach w czasie spełnienia? Asyria odeszła. Kto tam mieszka? Jaki naród odpowiada ludowi czasu, o którym mówił prorok? Myślę więc, że istnieją trzy podstawowe podejścia do kulturowo przestarzałej terminologii: dosłowne spełnienie, uduchowienie i mówienie o duchowych rzeczywistościach oraz szukanie analogii, korespondencji lub ekwiwalentów.

Te linie są trudne do narysowania. I zawsze pojawia się pytanie, jak naprawdę zastosować je do danego fragmentu. Trudno generalizować. Trzeba patrzeć na konkretne fragmenty i zmagać się z językiem i treścią poszczególnych fragmentów. Teoretycznie wydaje się więc, że są to wąskie kategorie. Prawdopodobnie nie są tak ciasne, ale to zależy od tego, jak zostaną zaimplementowane.

D. Przykład: Izajasz 11 i duchowe podejście   Spójrzmy na Izajasza 11, ostatnią część rozdziału. Pierwsza część rozdziału, którą prawdopodobnie znasz, ponieważ pierwsza część zawiera fragment z werselem 6: „Wilk zamieszka z barankiem, lampart z kozą

będzie leżeć, cielę i lew, i roczniak razem ; a małe dziecko je poprowadzi. Krowa będzie się pasła z niedźwiedzicą, ich młode będą razem leżeć, a lew będzie jadł słomę jak wół”.
 Werset 9: „Nie będą szkodzić ani niszczyć na całej mojej świętej górze, bo ziemia będzie pełna poznania Pana, tak jak wody wypełniają morze”. To mówi o tym przyszłym czasie, kiedy nie ma zewnętrznego zagrożenia. Wszyscy żyją w pokoju i harmonii. Ale kiedy przejdziemy do drugiej połowy tego rozdziału, w wersecie 10 czytamy: „W owym dniu korzeń Jessego stanie sztandarem ludu. Ludzie będą się do niego gromadzić, a miejsce jego spoczynku będzie pełne chwały”. Następnie 11 aż do końca: „W owym dniu Pan po raz drugi wyciągnie rękę, aby odebrać Resztę swego ludu z Asyrii, z Dolnego Egiptu, z Górnego Egiptu, z Kusz, z Elamu, z Babilonii, z Chamat i z wysp morskich. Podniesie sztandar dla narodów i zgromadzi wygnańców z Izraela; zgromadzi rozproszony lud Judy z czterech stron świata. Zazdrość Efraima zniknie, a wrogowie Judy zostaną wytępieni; Efraim nie będzie zazdrosny o Judę, ani Juda nie będzie wrogo nastawiony do Efraima. Napadną na zachodnie zbocza Filistei; razem splądrują lud na wschodzie. Położą ręce na Edomie i Moabie, a Ammonici będą im poddani. Pan wysuszy zatokę Morza Egipskiego; z palącym wiatrem przeciągnie rękę nad rzeką Eufrat. Rozdzieli ją na siedem strumieni, aby ludzie mogli przejść w sandałach. Będzie droga dla Reszty Jego ludu, która pozostała z Asyrii, tak jak była dla Izraela, gdy wychodzili z Egiptu”.

Spójrz na swoje cytaty na stronie 23. Chcę użyć komentarza EJ Younga do Izajasza jako przykładu tej drugiej kategorii. Innymi słowy, masz kulturowo przestarzałą terminologię; jak sobie z tym radzisz? Young sugeruje uduchawianie go, a ty mówisz, że język symbolizuje duchowe rzeczywistości. Myślę, że Young dobrze ilustruje tę drugą kategorię. Zauważyłeś w wersecie 12: „On podniesie sztandar dla narodów i zgromadzi wygnańców z Izraela; zgromadzi rozproszony lud Judy z czterech stron świata”. Jego komentarz do rozdziału 12 brzmi: „Mesjasz będzie punktem przyciągania pogan, a poprzez dzieło chrześcijańskiego głoszenia kazań i chrześcijańskich misjonarzy przyciągnie ich do siebie. Jakże ważne jest zatem, szczególnie w dzisiejszych czasach, aby Kościół wysyłał do czterech krańców ziemi misjonarzy, którzy płoną prawdą, że poza prawdziwym Mesjaszem, Jezusem, nie ma zbawienia”. Izajasza 11:13, „Zazdrość

Efraima ustanie, a wrogowie Judy zostaną wytraceni; Efraim nie będzie zazdrosny o Judę, ani Juda nie będzie wrogo nastawiony do Efraima”. O czym to mówi? Young mówi: „W Chrystusie zostaną zniesione wszelkie podziały na narody, sekcje i regiony, a dzięki postaci użytej w tym wersecie dowiadujemy się, że w Chrystusie istnieje prawdziwa jedność i miejsce dla wszystkich ludzi, niezależnie od rasy i koloru skóry. Tylko w Chrystusie mogą być jedno”. Następnie werset 14: „Napadną na zachodnie zbocza Filistei; razem splądrują lud na wschodzie. Położą ręce na Edomie i Moabie, a Ammonici będą im poddani”. Young mówi: „Oto prawdziwa jedność wiary w opozycji do wrogości świata. Ta prawdziwa jedność nie ukrywa się w samoobronie wyczekującej ataku. Przystępuje do ofensywy; wrogowie Mesjasza muszą zostać zniszczeni, a w sile jedności, którą daje Mesjasz, lud rzuca się na Filistynów, przedstawicieli wrogów Boga i Jego Kościoła”. Zwróćmy teraz uwagę na następny komentarz: „To, co opisuje tutaj Izajasz, nie może oczywiście być rozumiane dosłownie. Jest to raczej piękny obraz jedności, jaką posiadają święci Boży, uzyskanej dla nich nie własnymi uczynkami, ale krwią Chrystusa, oraz energicznego, czynnego udziału w dziele zwyciężania wroga świata, podboju, który dokonuje się przez wysyłanie misjonarzy i stałe, aktywne, energiczne, wierne głoszenie całej rady Bożej wszelkiemu stworzeniu”. Więc to jest szerzenie ewangelii, ogólnoświatowa ewangelizacja.

Young kontynuuje: „Chwalebna nadzieja pokładana tutaj dla ludu Bożego nie polega na splądrowaniu koczowniczych Arabów pustyni. Polega raczej na błogosławnym zadaniu ukazywania zbawczej mocy Boga nawet tym, którzy jak apostoł Paweł byli kiedyś prześladowcami kościoła... Obraz jest całkowitym odwróceniem stanu, nie mającym miejsca w Palestynie, ale na wielkim polu świata nastąpi odwrócenie, które będzie polegało na tym, że lud Boży wyciągnie rękę, aby przyprowadzić wszystkich ludzi i uczynić ich niewolnikami Chrystusa”. To jest podejście uduchowione. Czy o tym mówi Izajasz? To trudne pytanie.

Transkrypcja: Diane Tarr, Grace Wood, Barry Soucy i Rachel Thomas, Ted Hildebrandt,
Abigail Aldrich (redaktor)
Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta

Ostateczna edycja autorstwa Katie Ells
Ponownie opowiedziane przez Teda Hildebrandta